

ФІНАНСОВЕ ПРАВО

Олег Ільницький,

кандидат юридичних наук,
доцент кафедри адміністративного
та фінансового права
Львівського національного університету
імені Івана Франка

УДК 342.9:[351:336.1]

Проблеми реформування системи управління бюджетними коштами з позицій дотримання конституційних принципів фінансової діяльності

Починаючи дослідження будь-якої з галузей права, ми неодмінно звертаємося до визначення певного базису, на якому будується правове регулювання конкретного виду соціальних відносин та який мав би створити надійну основу для подальшого ефективного правотворення. Таким базисом стають принципи правового регулювання, які, з одного боку, виражають закономірності права, а з іншого – є найбільш загальними нормами права, які діють у всій сфері правового регулювання і поширюються на всіх суб'єктів [1, с. 50]. Однак проф. Л. К. Воронова поставила закономірне питання про те, чи буде відтворення принципів у законі означати автоматичне їх дотримання з боку суб'єктів конкретних правовідносин. Адже законодавець, формулюючи норми-принципи, дуже часто зводить їх до декларацій на рівні законодавчих актів і не розробляє

механізму їх застосування [2, с. 50]. Водночас їх дотримання, як найбільш загальних закономірностей, є необхідним для належного функціонування всієї соціальної системи, яка існує за допомоги правових механізмів.

Очевидна загрозовість ігнорування принципів правового регулювання посилюється у випадках, коли йдеться про нівелювання основних засад функціонування держави, що їх нормативно визначено в Основному Законі, оскільки це вказує на заперечення правового порядку та установчих засад державного устрою.

Управління публічними фінансами було і залишається однією зі сфер, інтерес до постійної зміни регулювання якої має високий ступінь суб'єктивного бажання «спростити» механізм здійснення владного впливу на рух фінансових ресурсів. Однак, вказане бажання заходить у суперечність

із основними об'єктивними закономірностями функціонування фінансової системи держави та провадження фінансової діяльності.

Дослідження методів і форм фінансової діяльності, що фактично за своєю змістовною суттю становить вид публічного управління у сфері фінансів, було та залишається предметом численних досліджень. Фінансово-правова доктрина вже достатньо довго та детально переймається як загальними питаннями цієї проблематики, починаючи ще з праць М. А. Гурвича, Ю. А. Ровинського, С. Д. Ципкіна, Н. І. Хімичевої, Л. К. Воронової, так і окремими її аспектами у найбільш помітних і ґрунтовних дослідженнях останніх років авторства Є. О. Алісова, І. Б. Заверухи, М. П. Кучерявенка, А. О. Монаєнка, О. А. Музики-Стефанчук, А. А. Нечай, О. П. Орлюк, П. С. Пацурківського, Н. Ю. Пришви, Л. А. Савченко, В. Д. Чернадчука, Н. Я. Якимчук. Однак через об'ємність вказаної тематики і постійні зміни, які відбуваються в нормативно-правовому регулюванні, багато запитань до сьогодні залишаються вартими уваги та потребують науково-прикладного вирішення.

Метою цієї статті є дослідження механізмів управління бюджетними коштами з позицій дотримання конституційних засад державного устрою, для підвищення рівня охорони прав, свобод та інтересів осіб у сфері бюджетних відносин.

Прийняття закону або іншого нормативного рішення, яким бюджет імплементується у правову дійсність, є важливим елементом створення фінансової основи діяльності публічного суб'єкта. Незважаючи на продовження дискусії про статус і значення закону про бюджет, на сьогодні можна стверджувати правове й політичне значення саме такої форми існування цього універсального та координуючого фінансово-планового акта в системі публічних фінансів будь-якої держави.

Пояснити існування саме такої форми прийняття бюджету виходячи із принципів фінансової діяльності можна, на нашу думку, зважаючи на такі міркування.

Загальноконституційний принцип демократизму у сфері фінансової діяльності виявляється в можливості осіб як безпосередньо, так і через своїх представників брати участь у формуванні державної фінансової політики та управлінні публічними фінансами. І хоча сфера публічних фінансів є однією із «закритих» для прямого народного волевиявлення (серед трьох обмежень щодо предмета проведення референдуму у ст. 74 Конституції України два з них стосуються саме фінансової сфери – референдум не допускається щодо законопроектів із питань податків та бюджету), компенсаторно основні питання її правового регулювання віднесено до виїмкової компетенції єдиного органу всенародного представництва – Верховної Ради України (ст. 85 Конституції України) та можуть вирішуватися чи встановлюватися тільки законами (ст. 92 Конституції України). Це повинно засвідчувати високий рівень демократизму в управлінні публічними фінансами, коли їхній реальний власник – народ – діє через свого нормативно уповноваженого представника.

Водночас інший нормативно визначений принцип – функціонального розподілу гілок державної влади (ч. 1 ст. 6 Конституції України) – у сфері фінансової діяльності основним засновком має особливість природи діяльності найвищих органів державної влади. Діяльність представницьких органів є похідною від реалізації повноважень парламентів різних рівнів від імені безпосереднього власника фінансових ресурсів держави – народу чи громади [3, с. 34]. Відповідно ж до «визначеного курсу», органам виконавчої гілки належить реалізовувати власне призначення – здійснювати професійне

адміністрування вказаною сферою відносин, виконуючи веління, надане від імені народу-власника. Фактично вказане розкриває і принцип пріоритетності представницьких органів влади перед виконавчими органами, який є взаємопов'язаним і доповнює попередній. Розмежування та субординаційне співіснування компетенції представницьких і виконавчих органів номінально впливає на ефективність провадження фінансової діяльності, у площині забезпечення публічного інтересу народу чи територіальної громади.

Затверджуючи законом або рішенням бюджет, представницький орган визначає структуру фінансової діяльності держави чи адміністративно-територіальної одиниці на бюджетний період через відповідний нормативно-цифровий вираз. Цифри, подані в самому бюджеті, є не лише плановим математичним обчисленням дохідної та видаткової частин грошових ресурсів публічного суб'єкта, а й важливим елементом нормативного регулювання фінансової політики та відповідних правовідносин. Недарма ст. 2 БК України, визначаючи бюджетне призначення чи бюджетне асигнування, подає їхні поняття через категорію наданих повноважень розпорядників відповідних рівнів, а отже, вказує на визначення правового статусу суб'єктів бюджетних правовідносин через відповідні видаткові положення закону про державний бюджет або рішення про місцевий бюджет.

Часті оперативні зміни ситуації у фінансово-економічній сфері не дозволяють розглядати будь-який фінансовий план, зокрема законодавчо закріплений, як абсолютний постулат та імператив, а неодмінно зумовлюють проблему такої ж блискавичної реакції на новітні умови функціонування держави. В цих умовах плановий характер публічних фінансів стає своєрідною перешкодою до такого реагування, особливо коли у процедуру внесення необхідних змін залучено

такий орган, як Верховна Рада України, сама діяльність якої за природою має періодичний (сесійний) характер, а регламентні процедури є трудозатратними і тривалими. Державний організм не може допускати затримок і зупинок у сфері обігу фінансів, аналогічно як і живий організм не функціонуватиме за зупиненої системи кровообігу.

Очевидно, що все це зумовило появу в новій редакції Бюджетного кодексу України 2010 р. нового механізму управління бюджетними коштами, визначеного в ч. 4 ст. 15, частинах 6, 8, 9 ст. 23 та ч. 6 ст. 108. Йдеться про механізми перерозподілу джерел фінансування, передання бюджетних призначень між головними розпорядниками та перерозподілу бюджетних видатків і надання кредитів, збільшення видатків розвитку за рахунок інших видатків, перерозподіл видатків державного бюджету на централізовані заходи між адміністративно-територіальними одиницями, а також розподілу й перерозподілу субвенцій та додаткових дотацій з державного бюджету місцевим бюджетам протягом бюджетного періоду (дії закону або рішення про бюджет) без внесення змін, а прийняттям розпорядчого рішення Кабінету Міністрів України (Ради міністрів Автономної Республіки Крим, місцевої державної адміністрації, виконавчого комітету місцевої ради) за погодженням із комітетом Верховної Ради України з питань бюджету (відповідною комісією Верховної Ради Автономної Республіки Крим, місцевої ради).

Згідно з оприлюдненими нормативно-правовими актами в системі «Законодавство України» на офіційному Інтернет-порталі Верховної Ради України станом на початок вересня за 2013 р. було видано 6 розпоряджень про передання бюджетних призначень, 38 – про перерозподіл видатків за бюджетними програмами в межах загального обсягу бюджетних призначень

головного розпорядника. В кінці 2012 р. було видано одне розпорядження про перерозподіл міжбюджетних трансфертів. Кількість цих документів і суми, яких вони стосуються (наприклад, лише за одним розпорядженням Кабінету Міністрів України «Про перерозподіл деяких видатків та передачу бюджетних призначень, передбачених у 2013 році Міністерству фінансів» від 03.07.2013 р. № 472-р [4] сума перерозподілених видатків становила 2 млрд 137 млн 847,377 тис. грн) свідчать про практичну затребуваність такого управлінського рішення. Однак питання правової природи цього механізму ні на практичному, ні на теоретичному рівні не досліджувалося.

Знайомство з відповідними положеннями ч. 4 ст. 15, частин 6, 8, 9 ст. 23 та ч. 6 ст. 108 БК України одразу ж дозволяє цей єдиний механізм управління бюджетними коштами переділити на два види. Перший стосується випадків, коли розпорядження приймаються з настанням обставин, на які вказує сам БК України та, фактично, через спрощену процедуру оперативного легалізують необхідні зміни у фінансово-правовій ситуації (називатимемо їх «необхідними»):

– ч. 4 ст. 15 – зміна джерел фінансування у разі зменшення обсягу джерел фінансування певного типу порівняно з обсягом, визначеним законом про Державний бюджет України;

– ч. 6 ст. 23 – передання бюджетних призначень від одного головного розпорядника бюджетних коштів до іншого, якщо після прийняття закону про Державний бюджет України (рішення про місцевий бюджет) передається відповідно до законодавства повноваження на виконання функцій або надання послуг, на яке надано бюджетне призначення.

Решта ж випадків розподілу, перерозподілу та передання – сфера абсолютної та практично необмеженої дискреції Кабінету Міністрів України (позначатимемо їх «дискреційними»).

На нашу думку, закладений механізм за суттю є елементом запровадження «ручного» режиму управління бюджетними коштами органами виконавчої влади і суперечить закріпленим принципам фінансової діяльності держави та органів місцевого самоврядування з огляду на таке.

Як уже було встановлено, затверджуючи законом або рішенням джерела фінансування, загальні бюджетні призначення та розмір видатків на підставі програмно-цільового методу чи обсяги міжбюджетних трансфертів, представницькі органи застосовують свій «мандат» на управління публічними фінансовими ресурсами, який має виняткову природу та значення в системі державної влади. Виконавчі органи реалізують сформовану волю і, за необхідності, порушують перед представницькими органами питання про новий розгляд і внесення змін до бюджету за загальною процедурою. Перебирання відповідних повноважень є надзвичайно загрозливим із позицій формування й реалізації фінансової політики та передбачає зазіхання і подальше захоплення виняткової фінансово-правової компетенції представницького органу, що є прямим порушенням Конституції України.

Ба більше, пряма й чітка юридична логіка аналізу практичних ситуацій застосування відповідних норм вказує на недопустимий казус – здійснюючи надані функції розподілу, перерозподілу чи передання коштів під час бюджетного періоду, неодмінно змінюється затверджений законом чи рішенням ради державний або місцевий бюджет. З огляду на тип правового взаємозв'язку між законом (рішенням) про бюджет і самим бюджетом слід констатувати, що останній, за загальною теорією права, набуває формальних ознак нормативного рішення, яким затверджений, та навпаки, «...закон про Державний бюджет України як правовий акт, чітко зумовлений поняттям бюджету як плану

формування та використання фінансових ресурсів, має особливий предмет регулювання, відмінний від інших законів України – він стосується виключно встановлення доходів та видатків держави на загальносуспільні потреби...» (абз. 6 п. 4 мотивувальної частини Рішення Конституційного Суду України від 09.07.2007 р. № 6-рп/2007 [5]). Отож, БК України закріпив можливість внесення змін до закону чи рішення про бюджет розпорядчим (навіть не нормативним!) актом органів виконавчої влади чи виконавчих органів місцевого самоврядування.

Застереження проти аналогічних звинувачень розробники аналізованого механізму очевидно вбачали в обмеженні щодо необхідності збереження загального обсягу фінансування, бюджетного призначення чи трансфертів, які затверджені актом про бюджет і необхідності отримання попереднього погодження Комітету з питань бюджету від імені Верховної Ради України чи відповідної комісії від імені місцевої ради для надання юридичної сили відповідному рішення. Однак в обох випадках, такі заперечення не здатні спростувати протилежних аргументів.

В Україні обсяги дохідної та видаткової частин бюджету, фінансування та боргу затверджуються в розрізі бюджетної класифікації. За змістом ст. 8 БК України остання використовується для складання і виконання державного та місцевих бюджетів, звітування про їх виконання, здійснення контролю за фінансовою діяльністю органів державної влади, органів влади Автономної Республіки Крим, органів місцевого самоврядування, інших розпорядників бюджетних коштів, проведення фінансового аналізу в розрізі доходів, організаційних, функціональних та економічних категорій видатків, кредитування, фінансування і боргу, а також для забезпечення загальнодержавної та міжнародної порівнянності бюджетних показників. Бюджетна

класифікація є обов'язковою для застосування всіма учасниками бюджетного процесу в межах бюджетних повноважень. Тип джерела фінансування, ознака головного розпорядника чи бюджетної програми є елементами бюджетної класифікації відповідних частин бюджету, за якими він затверджується. А тому зміни, які вносяться в установлених Кодексом випадках актами органів виконавчої влади чи виконавчими органами місцевих рад, зумовлюють зміну правового режиму бюджетних коштів за нормативно визначеними категоріями бюджетної класифікації та правового статусу відповідних розпорядників і не можуть оцінюватися лише з позицій дотримання їхнього загального обсягу.

Що ж стосується одержання відповідного погодження як елемента участі представницького органу в процедурі розподілу, перерозподілу та передання бюджетних коштів, слід ще раз наголосити на тому, що повноваження у сфері бюджету є винятковими повноваженнями відповідних представницьких органів, що не можуть бути делеговані.

Згідно з ч. 2 ст. 89 Конституції України комітети Верховної Ради України здійснюють законопроектну роботу, готують і попередньо розглядають питання, віднесені до повноважень Верховної Ради України. Таке своє конституційне призначення вони реалізують через здійснення трьох функцій – законопроектної, організаційної та контрольної (ст. 11 Закону України «Про комітети Верховної Ради України» від 04.05.1995 р.). Очевидно, що погодження змін до закону про Державний бюджет повинно було б мати контрольну природу, оскільки в абзацах 4–8 п. 8 мотивувальної частини Висновку Конституційного Суду України у справі про внесення змін до статей 84, 85 та інших Конституції України від 14.03.2001 р. № 1-в/2001 [6] розтлумачено, що за Конституцією України парламентський контроль

означає контроль за виконанням Державного бюджету України (п. 4 ч. 1 ст. 85), за діяльністю Кабінету Міністрів України (п. 13 ч. 1 ст. 85), за використанням позик, одержаних Україною від інших держав, банків і міжнародних фінансових організацій, що не передбачені Державним бюджетом України (п. 14 ч. 1 ст. 85). Здійснення парламентського контролю – це право Верховної Ради України, що реалізується нею безпосередньо чи опосередковано – через визначені Конституцією України державні органи (щодо бюджетної сфери – то Конституція згадує лише про Рахункову палату). Пропозиції про те, що парламентський контроль здійснюється комітетами Верховної Ради України у межах та в порядку, встановлених «законами України», не узгоджуються з п. 33 ч. 1 ст. 85 Конституції України, за яким межі здійснення парламентського контролю Верховною Радою України визначаються Конституцією України. Відповідні ж зміни у цьому питанні призведуть до зниження рівня гарантованості окремих конституційних прав і свобод людини і громадянина, звуження їхніх змісту та обсягу, а отже, і до їх обмеження.

Водночас слід відзначити, що ані у ст. 14 Закону України «Про комітети Верховної Ради України», яка розкриває питання повноважень комітетів у здійсненні контрольної функції, ані у ст. 27 цього ж Закону – «Контрольна діяльність комітетів у бюджетному процесі» чи в інших приписах цього акта, навіть у ч. 2 ст. 109 БК України, яку присвячено правовому статусу Комітету Верховної Ради України з питань бюджету, відсутні будь-які згадки про таке спірне повноваження. Детальне дослідження показує, що це – не технічна помилка законодавця, а свідомо позиція із «замовчування» цього аспекту правового статусу комітету. Причина ж полягає в усвідомленні неконституційності вказаних повноважень.

Так, у 2009 р. до ст. 14 Закону України «Про комітети Верховної Ради України» було внесено п. 10, яким контрольні функції комітетів Верховної Ради України, серед іншого, було доповнено повноваженнями з погодження питань, проведення консультацій щодо призначення на посади та звільнення з посад керівників відповідних державних органів, створення і ліквідації спеціальних державних органів, що віднесені до предметів відання комітетів, і здійснення інших погоджень і консультацій у випадках, передбачених законом. Вказана норма Закону стала предметом безпосереднього дослідження Конституційним Судом України, який підтвердив попередні правові позиції про те, що Основний Закон України не наділяє комітети самостійними контрольними повноваженнями, вони можуть лише сприяти Верховній Раді України у здійсненні повноважень щодо парламентського контролю, виконуючи певні дії допоміжного (інформаційного, експертного, аналітичного тощо) характеру. Вони беруть участь у здійсненні контролю від імені парламенту лише на стадії підготовки та попереднього розгляду питань, віднесених до сфери парламентського контролю Верховної Ради України (абз. 8 п. 3.1 мотивувальної частини Рішення Конституційного Суду України від 10.06.2010 р. № 16-рп/2010 [7]).

Отже, аналіз конституційних положень, які врегульовують питання діяльності комітетів, свідчить про відсутність у них повноважень, що їх згідно з Конституцією України безпосередньо здійснює Верховна Рада України. На підставі наведеної аргументації п. 1 ч. 1 резолютивної частини згаданого Рішення Конституційного Суду України п. 10 ст. 10 Закону України «Про комітети Верховної Ради України» було визнано неконституційним повністю.

Відповідно до цього ч. 2 ст. 109 БК України правильно визначає

перелік сьгоднішніх повноважень Комітету у сфері здійснення контролю за дотриманням бюджетного законодавства, серед яких не згадується остаточне погодження змін у структурі затвердженого акта про бюджет.

Випадки «необхідного» застосування механізму розподілу, перерозподілу чи передання бюджетних коштів за рішенням органів виконавчої влади чи виконавчих органів місцевих рад можна обґрунтувати хоча б із позицій об'єктивної практичної доцільності. Передання ж бюджетних призначень для фінансування переданих повноважень взагалі слід продовжувати досліджувати в контексті розвитку теорії повного та часткового правонаступництва в публічних правовідносинах (проф. В. М. Бевзенко) сукупно з приписами ч. 10 ст. 51 БК України. Існування ж «дискреційних» – ані з нормативного, ані з практичного погляду виправдати неможливо. Натомість практика свідчить про його використання для централізації фінансових ресурсів і посилення суб'єктивного управління бюджетом.

У сьгоднішніх умовах, коли капітальні видатки на початок бюджетного року плануються в обмеженому обсязі, через механізм перерозподілу видатків і передання бюджетних призначень під час виконання бюджету, саме Кабінет Міністрів України чи інші виконавчі органи визначають напрямки державної бюджетної підтримки капітальних вкладень. Для підтвердження справедливості цього висновку достатньо ознайомитись із змістом розпорядження Кабінету Міністрів України від 11.02.2013 р. № 76-р [8] та від 03.07.2013 р. № 472-р, якими через бюджетну програму Міністерства фінансів України 3511090 «Державні капітальні видатки, що розподіляються Кабінетом Міністрів України, в тому числі будівництво сучасного лікувально-діагностичного комплексу Національної дитячої спеціалізованої лікарні

«Охматдит», реконструкція і розширення Національного інституту раку, будівництво спортивних споруд з штучним льодом, придбання медичного автотранспорту та медичного обладнання, підтримка реформування системи охорони здоров'я» було перерозподілено капітальних видатків на загальну суму понад 3,5 млрд грн, що становить понад 10% від загального обсягу видатків розвитку загального фонду державного бюджету на 2013 р. При цьому загальний обсяг фінансування цієї бюджетної програми з прийняттям Закону на початок року становив не більше 1,5 млрд грн.

Окрім небезпеки посилення впливу суб'єктивних факторів у розподілі фінансування за рахунок бюджетних коштів, застосування такого механізму зумовлює порушення законності, ефективності та раціональності використання бюджетних коштів через відсутність належного порядку підготовчого бюджетного планування та використання бюджетних коштів.

Отже, реформування системи управління бюджетними коштами повинно відбуватися за жорсткого дотримання конституційних принципів фінансової діяльності. Запроваджена система розподілу, перерозподілу та передання бюджетних коштів за розпорядчим рішенням органів виконавчої влади та виконавчих органів місцевого самоврядування, на нашу думку, зумовлює порушення принципу демократизму, виняткової компетенції представницьких органів у бюджетній сфері, заснованої на постулаті про функціональний поділ влади, принципи дії системи права. З огляду на це в сьгоднішніх умовах слід відмовитися від такого механізму управління бюджетними коштами як неконституційного та шкідливого в аспекті ефективності та раціональності функціонування бюджетної системи. Запити практичної діяльності щодо належної організації процедури необхідних

випадків внесення оперативних змін до бюджету повинні спонукати вдосконалювати конституційні механізми роботи учасників бюджетного процесу та підвищувати рівень бюджетного планування.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. *Алексеев С. С.* Теория права. [2-е изд., стереотип] / С.С. Алексеев. – М. : БЕК, 1994. – 224 с.
2. *Воронова Л. К.* Общие принципы финансового права и его институтов / Л. К. Воронова // Принципы финансового права: материалы Международной научно-практической конференции, Харьков, 19–20 апреля 2012 г. / [Ред. кол. В. Я. Тацій, Ю. П. Битяк, Л. К. Воронова и др.]. – Харьков : Право, 2012. – С. 48–50.
3. *Ільницький О. В.* Часові детермінації бюджетного планування та виконання бюджету в Україні / О. В. Ільницький. – Фінансове право. – 2012. – № 4. – С. 33–36.
4. *Розпорядження Кабінету Міністрів України «Про перерозподіл деяких видатків та передачу бюджетних призначень, передбачених у 2013 році Міністерству фінансів»* від 03.07.2013 р. № 472-р // Урядовий кур'єр. – 2013, 6 липня. – № 119.
5. *Рішення Конституційного Суду України у справі за конституційним поданням 46 народних депутатів України щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень статей 29, 36, частини другої статті 56, частини другої статті 62, частини першої статті 66, пунктів 7, 9, 12, 13, 14, 23, 29, 30, 39, 41, 43, 44, 45, 46 статті 71, статей 98, 101, 103, 111 Закону України «Про Державний бюджет України на 2007 рік»* (справа про соціальні гарантії громадян) від 09.07.2007 р. № 6-рп/2007 // Офіційний вісник України. – 2007. – № 52. – Ст. 138.
6. *Висновок Конституційного Суду України за зверненням Верховної Ради України про надання висновку щодо відповідності проекту Закону України «Про внесення змін до Конституції України (статей 84, 85, 89, 92, 93, 94, 106, 147, 150, 151 та пункту 6 розділу XV Конституції України)» вимогам статей 157 і 158 Конституції України* (справа про внесення змін до статей 84, 85 та інших Конституції України) від 14.03.2001 р. № 1-в/2001 // Офіційний вісник України. – 2001. – № 12. – Ст. 39.
7. *Рішення Конституційного Суду України у справі за конституційним поданням 58 народних депутатів України щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень пунктів 3, 4, 5, 6 статті 9, пунктів 3, 4, 5 статті 10, підпункту «г» пункту 1 статті 24, пункту 3 статті 26 Закону України «Про організаційно-правові основи боротьби з організованою злочинністю», пункту 10 статті 14, статті 33-1 Закону України «Про комітети Верховної Ради України»* від 10.06.2010 р. № 16-рп/2010 // Офіційний вісник України. – 2010. – № 49. – Ст. 221.
8. *Розпорядження Кабінету Міністрів України «Про деякі питання використання у 2013 році державних капітальних видатків»* від 11.02.2013 р. № 76-р // Урядовий кур'єр. – 2013, 9 квітня. – № 66.

Ільницький О. В. Проблеми реформування системи управління бюджетними коштами з позицій дотримання конституційних принципів фінансової діяльності

У статті розглядаються питання дотримання конституційних принципів фінансової діяльності за використання механізму розподілу, перерозподілу та передання бюджетних коштів під час виконання акта про бюджет розпорядчим рішенням органів виконавчої влади чи виконавчих органів місцевого самоврядування.

Ключові слова: управління бюджетними коштами, законність, передання бюджетних призначень, перерозподіл бюджетних видатків.

Ильницкий О. В. Проблемы реформирования системы управления бюджетными средствами с позиций соблюдения конституционных принципов финансовой деятельности

В статье рассматриваются вопросы соблюдения конституционных принципов финансовой деятельности при использовании механизма распределения, перераспределения и передачи бюджетных средств при выполнении акта о бюджете распорядительным решением органов исполнительной власти или исполнительных органов местного самоуправления.

Ключевые слова: управление бюджетными средствами, законность, передача бюджетных назначений, перераспределение бюджетных расходов.

Ilytskyj O. Problems of reforming budget management from the standpoint of compliance with the constitutional principles of financial activities

The article considers the issue of compliance with the constitutional principles of financial activities by using the mechanism of distribution, redistribution and transfer budget during the budget implementation act of administrative decision of the executive or executive authority of local self-government.

Key words: budget management, legality, the transfer of budget appropriations, the redistribution of budget expenditure.